

УДК 342.9:004.056:355.01(477)

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.90.3.45>

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ОБМІНУ МІЖ ДЕРЖАВНИМИ ІНСТИТУЦІЯМИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ¹

Малетова О.С.,

*доктор юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри кримінально-правових дисциплін
та судочинства*

Сумський державний університет

ORCID: 0000-0002-2288-1393

e-mail: o.bondarenko@yur.sumdu.edu.ua

Глущенко А.О.,

студентка 3 курсу

Навчально-наукового інституту права

Сумського державного університету

ORCID: 0009-0009-5189-2364

e-mail: anastasiya_gl@ukr.net

Малетова О.С., Глущенко А.О. Правове регулювання інформаційного обміну між державними інституціями в умовах воєнного стану: виклики та перспективи.

У статті досліджено правове регулювання інформаційного обміну між державними інституціями в умовах воєнного стану, його особливості та проблемні аспекти. Актуальність теми обумовлена критичною важливістю ефективної координації дій органів державної влади для забезпечення національної безпеки України в період російської агресії. Автори аналізують теоретико-правові засади інформаційного обміну, розкриваючи сутність публічної інформації та її види відповідно до чинного законодавства України.

Особливу увагу приділено класифікації публічної інформації на відкриту та з обмеженим доступом (конфіденційну, таємну, службову), що має принципове значення для організації безпечного інформаційного обміну в умовах воєнного стану. Досліджено горизонтальну та вертикальну форми інформаційної взаємодії між державними інституціями, а також основні способи обміну інформацією: регламентований, у порядку ініціативи та на запит.

Методологічною основою дослідження став порівняльний аналіз трьох нормативно-правових актів, прийнятих після початку повномасштабного вторгнення: постанов щодо обміну інформацією між податковими органами, Пенсійним фондом та службою зайнятості; між Мінфіном та Мінсоцполітики; між прикордонною, податковою, митною службами та суб'єктами господарювання. Аналіз виявив спільні елементи правового регулювання: визначення суб'єктів обміну, систем електронної взаємодії (переважно «Трембіта», «Аркан»), переліку даних для обміну та вимог щодо їх захисту.

Автори ідентифікують ключові загрози інформаційній безпеці державного сектору в умовах воєнного стану: кібератаки та зловмисне програмне забезпечення, проблеми з конфіденційністю даних, критичну залежність від цифрових інфраструктур. Окремо розглядаються потенційні канали витоку інформації, включаючи викрадення документів, несанкціоноване копіювання, фальсифікацію, помилкові дії працівників.

¹ Робота виконана в рамках проєктів «Інституційна консолідація через правову синергію: забезпечення національної безпеки в кризових умовах» (номер державної реєстрації 0125U001542) та «Корупція в умовах воєнного стану та післявоєнної відбудови: оптимальна модель протидії» (номер державної реєстрації 0124U000556).

Перспективи розвитку правового регулювання інформаційного обміну між державними інституціями мають враховувати необхідність комплексного підходу, що поєднує технічні, організаційні та правові заходи захисту інформації. Пріоритетними напрямками вдосконалення є: стандартизація процедур обміну інформацією для всіх рівнів державного управління, посилення захищеності каналів зв'язку з урахуванням зростання кіберзагроз, розробка спеціальних протоколів для надзвичайних ситуацій, які б забезпечували максимальну оперативність при збереженні належного рівня безпеки.

Ключові слова: інформація, публічна інформація, інформація з обмеженим доступом, інформаційний обмін, воєнний стан, державні інституції, інформаційна безпека.

Maletova O.S., Hlushchenko A.O. Legal regulation of information exchange between state institutions under martial law: challenges and prospects.

The article examines the legal regulation of information exchange between state institutions under martial law conditions, its distinctive features and problematic aspects. The relevance of the topic stems from the critical importance of effective coordination among state authorities to ensure Ukraine's national security during the period of Russian aggression. The authors analyse the theoretical and legal foundations of information exchange, revealing the essence of public information and its types according to current Ukrainian legislation.

Particular attention is paid to the classification of public information into open and restricted access categories (confidential, secret, and official), which is of fundamental importance for organizing secure information exchange under martial law. The study explores horizontal and vertical forms of information interaction between state institutions, as well as the primary methods of information exchange: regulated, initiative-based, and request-based.

The methodological foundation of the research comprises a comparative analysis of three regulatory acts adopted after the onset of the full-scale invasion: resolutions concerning information exchange between tax authorities, the Pension Fund, and the employment service; between the Ministry of Finance and the Ministry of Social Policy; and between border, tax, customs services and business entities. The analysis revealed common elements of legal regulation: definition of exchange subjects, electronic interaction systems (primarily «Trembita» and «Arkan»), lists of data for exchange, and requirements for their protection.

The authors identify key threats to information security in the public sector under martial law: cyberattacks and malicious software, data confidentiality issues, and critical dependence on digital infrastructures. Potential channels of information leakage are examined separately, including document theft, unauthorized copying, falsification, and erroneous actions by employees.

The prospects for developing legal regulation of information exchange between state institutions must consider the need for a comprehensive approach that combines technical, organizational, and legal information protection measures. Priority areas for improvement include standardization of information exchange procedures for all levels of public administration, enhancement of communication channel security considering the growth of cyber threats, and development of special protocols for emergency situations that would ensure maximum efficiency while maintaining an appropriate level of security.

Key words: information, public information, restricted information, information exchange, martial law, state institutions, information security.

Постановка проблеми. Правове врегулювання порядку, засобів і меж інформаційного обміну між суб'єктами публічного управління в умовах воєнного стану є критично важливим для забезпечення координації дій, мінімізації ризиків витоку службової чи секретної інформації. Водночас можлива відсутність чітко окреслених норм і процедур або їх недостатня ефективність створює загрози інформаційній безпеці, а також може сприяти поширенню дезінформації або помилкових управлінських дій. Особливо небезпечною така ситуація є у період воєнного стану, коли кожне рішення є важливим для збереження людських життів, територіальної цілісності держави та загальної стійкості системи управління.

Мета статті полягає у дослідженні нормативно-правових засад інформаційної взаємодії між органами державної влади в період дії воєнного стану, виявленні специфічних особливостей такого обміну та окресленні проблемних аспектів його реалізації.

Стан опрацювання проблематики. Проблема інформації, її форм та забезпечення інформаційної безпеки знайшла відображення у працях вітчизняних науковців. Зокрема, теорети-

ко-методологічні аспекти інформаційної безпеки досліджували Є. Петров та В. Малімон, правові засади інформаційних відносин аналізували С. Онищук та О. Бондарь, організаційні механізми захисту інформації розглядали М. Цилина та М. Вітер, а практичні аспекти інформаційної взаємодії висвітлювали у своїх роботах М. Сендзюк, О. Тищенко та А. Богоніс. Незважаючи на значний науковий доробок у сфері інформаційної безпеки, проблема ефективного інформаційного обміну між державними інституціями залишається недостатньо дослідженою та потребує подальшого наукового осмислення, особливо в контексті сучасних викликів національній безпеці.

Виклад основного матеріалу. В умовах воєнної агресії РФ проти України суттєво зростає роль злагодженої взаємодії між державними інституціями, що ґрунтується на своєчасному та ефективному обміні інформацією. Такий обмін виступає необхідною передумовою для забезпечення узгодженості дій органів державної влади, оперативного прийняття управлінських рішень і реагування на динамічні виклики, зумовлені надзвичайними обставинами.

У контексті згаданому вище правове регулювання інформаційного обміну набуває особливої актуальності, оскільки саме правові механізми мають гарантувати порядок, правомірність та належний рівень взаємодії між суб'єктами публічної влади в надзвичайних умовах.

Для більш глибокого дослідження питання інформаційного обміну між державними інституціями, необхідно з'ясувати сутність інформації як такої.

Відповідно до Закону України «Про інформацію», інформацією є будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді [1].

Розділом другим закону згаданого вище визначено види інформації, а саме: про фізичну особу; довідково-енциклопедичного характеру; про стан довкілля (екологічна інформація); про товар (роботу, послугу); науково-технічна; податкова; правова; статистична; соціологічна; критична технологічна та ін.

На противагу цьому Є. Петров виокремлює наступні види інформації: приватноправового та публічно-правового змісту; обігвоздатна – необігвоздатна; загальнодоступна, а також нерозкрита (з обмеженням доступом); приватна й офіційна; для комерційного використання – для вільного, звичайного, наукового, освітнього використання [2, с. 250].

Повертаючись до тематики дослідження, варто зауважити, що доцільним є продовження аналізу саме інформації публічно правового змісту, адже саме вона є предметом регулювання державних інституцій.

Статтею 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» визначено, що публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом [3].

Відповідно до міжнародних стандартів до публічної інформації віднесено інформацію, яка вільно збирається, отримується, зберігається, використовується та поширюється. Обмеження права для збирання, одержання, зберігання, використання та поширення публічної інформації зумовлюються лише умовами зберігання, специфікою цінностей та особливими умовами їх схоронності, що визначаються законами [4].

У країнах Європи діяльність, що стосується поводження з публічною інформацією, переважно базується на принципі максимальної прозорості. Цей принцип передбачає обов'язок державних органів забезпечувати доступність інформації, тоді як кожна особа в суспільстві наділена правом вільно її отримувати.

На думку дослідника О. Бондаря, публічна інформація – це інформація, що стосується діяльності публічної служби або інших розпорядників такої інформації, крім тієї, що становить державну таємницю, яка заздалегідь відображена та зафіксована рукописним шляхом, у тому числі різного виду технічними пристроями, на будь-яких носіях, отримана законним шляхом або створена суб'єктами владних повноважень чи інших її розпорядників у межах повноважень, визначених законодавством [5].

Виходячи з результатів правового аналізу Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація поділяється на: відкриту (вся інформація, якою володіє влада, доступна для роботи без спеціального доступу) та з обмеженням доступом (конфіденційна, таємна, службова).

На жаль, законодавець не надає точної дефініції інформації з обмеженим доступом, проте дослідники визначають, що найбільш прийнятним для розуміння є її тлумачення, де визначається, що подібна інформація доступна певному колу осіб, серед яких відомості, дані і знання, що мають особливу цінність для осіб, у володінні яких знаходяться, та щодо яких уживаються заходи, спрямовані на обмеження вільного доступу третіх осіб, поширення яких може заподіяти істотну шкоду зацікавленим особам [6].

Пропонуємо розглянути сутність кожного з видів інформації з обмеженим доступом, а саме: конфіденційну, таємну та службову. Відповідно до рішення Конституційного Суду України від 20 січня 2012 року, конфіденційною вважається інформація про особисте та сімейне життя людини, будь-які відомості та/або дані про відносини немайнового та майнового характеру, обставини, події, відносини, пов'язані з людиною і членами її сім'ї [7].

Предмет та зміст конфіденційної інформації відображається у чужій таємниці, яка перебуває у віданні сторонніх осіб, яким вона стала відомою внаслідок виконання ними службових або професійних обов'язків [5]. Наприклад, у державних структурах до конфіденційних належать документи, проекти документів і додаткові матеріали, що є службовою інформацією обмеженого поширення, що містять відомості, зараховані до службової таємниці, мають робочий характер і не підлягають опублікуванню у відкритій пресі. Також до таких документів варто віднести ті, що фіксують будь-які персональні (особисті) дані про громадян, а також містять професійну таємницю, технічні та технологічні нововведення [8].

Відповідно до ст. 8 Закону України «Про доступ до публічної інформації», таємна інформація – це інформація, доступ до якої обмежується, розголошення якої може завдати шкоди особі, суспільству і державі. Таємною визнається інформація, яка містить державну, професійну, банківську таємницю, таємницю слідства та іншу передбачену законом таємницю [3].

Слід зауважити, що українське законодавство встановлює порядок доступу до таємної інформації, а також передбачає правові механізми впливу на осіб, які посягають на таку інформацію.

Також Закон України «Про доступ до публічної інформації» у ст. 9 містить дані, згідно з якими до службової інформації може належати така інформація:

1) що міститься в документах суб'єктів владних повноважень, які становлять внутрішню службову кореспонденцію, доповідні записки, рекомендації, якщо вони пов'язані з розробкою напрямку діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та / або прийняттю рішень;

2) зібрана в процесі оперативно-розшукової, контррозвідальної діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці [3].

Окрім як дослідження сутності публічної інформації та її видів, для повного розуміння інформаційного обміну між державними інституціями, необхідно провести аналіз рівнів взаємодії між ними, а також її форм надання.

Тож, горизонтальна інформаційна взаємодія здійснюється на найвищому рівні між центральними органами державної влади і на нижчих рівнях – між їх регіональними підрозділами. Регламентується вона, крім загальнодержавних документів, також міжвідомчими документами.

Вертикальна інформаційна взаємодія здійснюється між відповідними центральними органами державної влади та їх регіональними відділеннями.

У процесі обміну значними обсягами інформації між численними учасниками виникають труднощі щодо узгодження способів її передавання, форматів даних, а також забезпечення їх захисту та безпеки.

Загалом, обмін інформацією може здійснюватися:

– регламентовано – відповідно до нормативно-правових актів державної інституції, спільних нормативно-правових актів користувачів відповідної інформаційно-телекомунікаційної системи або укладених угод та протоколів до цих угод.

– у порядку ініціативи – за наявності в учасника відповідної системи нової інформації для заінтересованої сторони;

– на запит – користувачем системи готується запит щодо необхідної інформації до іншого користувача системи[9].

Пропонуємо більш детально та наочно проаналізувати формування інформаційного обміну між державними інституціями в умовах воєнного стану. Для дослідження та порівняння організації обміну інформацією було обрано три постанови різних сфер поширення дії, що були опублі-

ковані після початку повномасштабного вторгнення рф до України, а саме: Постанова Кабінету Міністрів України від 20.11.2023 № 49-1 «Про затвердження Порядку обміну інформацією між Державною податковою службою України, Пенсійним фондом України, Державним центром зайнятості та іншими органами виконавчої влади»; Наказ Міністерства фінансів України та Міністерства соціальної політики України від 09.02.2022 № 56/83 «Про затвердження Порядку обміну інформацією між Міністерством фінансів України та Міністерством соціальної політики України для здійснення верифікації та моніторингу державних виплат»; Постанова Кабінету Міністрів України від 19 січня 2024 р. № 55 «Про затвердження Порядку обміну інформацією між Державною прикордонною службою, Державною податковою службою, Державною митною службою та суб'єктами господарювання, що мають дозволи на відкриття та експлуатацію магазинів безмитної торгівлі, щодо реквізитів паспортних документів громадян – покупців алкогольних напоїв та тютюнових виробів у магазинах безмитної торгівлі».

Результати характеристики кожного з обраних нормативних документів сформовано нижче у вигляді таблиць.

Таблиця 1

**Характеристика порядку обміну інформацією
між Державною податковою службою України, Пенсійним фондом України,
Державним центром зайнятості та іншими органами виконавчої влади**

Критерій	Характеристика
Суб'єкти	1) на центральному рівні: ДПС; Пенсійний фонд України; Державний центр зайнятості; Мінсоцполітики. 2) на територіальному рівні: податкові органи; органи Пенсійного фонду України; регіональні центри зайнятості.
Забезпечення електронної інформаційної взаємодії	Забезпечують ДПС, Пенсійний фонд України, Державний центр зайнятості та Державне підприємство «Інформаційно-обчислювальний центр Міністерства соціальної політики України».
Обмін інформацією	На постійній основі та на підставі окремих запитів.
Порядок інформаційної взаємодії	1) на центральному рівні – в порядку електронної інформаційної взаємодії; 2) на територіальному рівні – в порядку електронної інформаційної взаємодії або направленням запитів до власників (розпорядників) зазначених відомостей.
Система електронної взаємодії	«Трембіта», у разі відсутності технічної можливості передачі даних нею, електронна інформаційна взаємодія здійснюється з використанням інших інформаційно-комунікаційних систем.
Контроль суб'єктами інформаційних відносин	Коректність інформації та її відповідності встановленому переліку інформаційного обміну та повнота інформації за складовими частинами її надання.
Дані, що надаються суб'єктами інформаційних відносин	Дані, що надаються суб'єктами інформаційних відносин поділені відповідно на ті що: надаються між ДПС Пенсійному фонду України та Державному центру зайнятості; ДПС Пенсійному фонду України та Мінсоцполітики; Пенсійний фонд України до ДПС; Мінсоцполітики до ДПС; територіальні органи Пенсійного фонду України податковим органам.
Порядок доступу до інформації	Інформація з обмеженим доступом (конфіденційна), крім інформації, яка відповідно до законодавства є відкритою.
Захист інформації	Застосовуються засоби технічного захисту інформації, які мають позитивний експертний висновок за результатами державної експертизи у сфері технічного захисту інформації.

Розроблено на основі джерела [10].

Пропонуємо наступною охарактеризувати Постанову Кабінету Міністрів України від 09.02.2022 № 56/83, що стосується порядку обміну інформацією між Міністерством фінансів України та Міністерством соціальної політики України.

Таблиця 2

Характеристика порядку обміну інформацією між Міністерством фінансів України та Міністерством соціальної політики України для здійснення верифікації та моніторингу державних виплат

Критерій	Характеристика
Суб'єкти	Мінфін та Мінсоцполітика.
Формування та забезпечення інформацією	Забезпечують регіональні структурні підрозділи з питань соціального захисту населення, а також «Інформаційно-обчислювальний центр Міністерства соціальної політики України».
Обмін інформацією	Здійснюється на центральному рівні в електронній формі засобами системи електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.
Структура, формат та строки передання інформаційних повідомлень	Визначаються суб'єктами обміну інформацією шляхом прийняття спільних рішень.
Дані, що надаються суб'єктами інформаційних відносин	Дані поділяються на ті що: передаються від Мінсоцполітики до Мінфіну; Мінфіном до Мінсоцполітики.
Володілець та розпорядник персональних даних	Структурні підрозділи з питань соціального захисту населення є розпорядниками; мінсоцполітики – володілець.
Завершений обмін інформацією	Обмін інформацією вважається завершеним, якщо отримувач інформації протягом одного робочого дня надає іншій стороні підтвердження про її прийняття або неприйняття з відповідним обґрунтуванням.
Захист інформації	Застосовуються засоби технічного та криптографічного захисту інформації, що мають сертифікат відповідності або позитивний експертний висновок.
Забезпечення захисту інформації	Забезпечує захист отриманої інформації Мінфін в Інформаційно-аналітичній платформі електронної верифікації та моніторингу.

Розроблено на основі джерела [11].

Останньою для характеристики є Постанова Кабінету Міністрів України від 19 січня 2024 р. № 55, що стосується порядку обміну інформацією між Державною прикордонною службою, Державною податковою службою, Державною митною службою та визначеними суб'єктами господарювання.

Таблиця 3

Характеристика порядку обміну інформацією між Державною прикордонною службою, Державною податковою службою, Державною митною службою та визначеними суб'єктами господарювання

Критерій	Характеристика
Суб'єкти	Держприкордонслужба, ДПС, Держмитслужба та суб'єкти господарювання.
Електронна інформаційна взаємодія	Здійснюється з використанням Єдиної автоматизованої інформаційної системи митних органів або інтегрованої міжвідомчої інформаційно-комунікаційної системи «Аркан», або системи електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів «Трембіта».
Структура, формат та строки передачі інформаційних повідомлень	Визначаються Держмитслужбою та Держприкордонслужбою шляхом прийняття спільних рішень.

Інформація, що передається	Поділена на ту, що передається від Держприкордонслужби до Держмитслужби (дані про фізичних осіб, які перетинають державний кордон), та ДПС Держмитслужби (реквізити розрахункових документів, що видані магазинами безмитної торгівлі під час продажу алкогольних напоїв та тютюнових виробів).
Відповідальність суб'єктів інформаційних відносин	Несуть відповідальність за своєчасність та повноту надання інформації.
Порядок інформаційної взаємодії	1) Держприкордонслужби до Держмитслужби – в порядку електронної інформаційної взаємодії; 2) ДПС Держмитслужби – здійснюється на запит Держмитслужби; 3) Держмитслужби суб'єкту господарювання – здійснюється виключно на запит такого суб'єкта господарювання.

Розроблено на основі джерела [12].

Виходячи з проведеної характеристики постанов різних сфер дії, що стосуються обміну інформацією між державними інституціями з урахуванням дійсного воєнного стану на території України, можна дійти висновку, що в залежності від специфіки діяльності установ, зміст порядку обміну інформацією буде різнитись. Спільним для всіх обраних порядків є наявність: визначених суб'єктів; визначення системи електронної взаємодії та форм обміну інформацією; закріплення даних, що підлягають передаванню; встановлено її захист. Всі інші відомості, що вказані в порядках, висвітлені залежно від специфіки діяльності кожного з обраних сегментів.

Говорячи про обмін інформацією між державними інституціями не можливо оминати питання захищеності даного процесу. Інформаційну безпеку, як таку, варто розглядати, як стан, за якого гарантується захищеність інформаційних потреб держави, суспільства або окремої особи, що дозволяє забезпечити їх стабільне функціонування та постійний розвиток.

Головними загрозами інформаційної безпеки державного сектору в умовах сьогодення, що особливо підсилювались в умовах воєнного стану, є:

1) кібератаки та зловмисне програмне забезпечення. Державні органи стають більш вразливими до кібератак, включаючи атаки з використанням шкідливого програмного забезпечення, фішинг, атаки на відмову в обслуговуванні (DDoS) та інші види кіберзагроз;

2) проблеми з конфіденційністю даних. Цифровізація спричиняє збільшення обсягів збору, зберігання та обробки персональних даних громадян. Це підвищує ризики, пов'язані з приватністю та захистом даних;

3) залежність від цифрових інфраструктур та відмова в обслуговуванні. Посилення залежності від цифрових систем може створювати ситуації, у яких відмова однієї критичної системи призводить до каскадного збою в багатьох інших системах [13].

Витік інформації, що також є загрозою цілісності безпеки інформаційного середовища, напряму стосується конфіденційності даних. Потенційними каналами втрати інформації виступають: викрадення документів; несанкціоноване копіювання як паперових, так і електронних носіїв; фальсифікація або підміна документів; помилкові або необережні дії працівників; випадкове чи навмисне знищення інформаційних матеріалів.

Висновки. Проведене дослідження правового регулювання інформаційного обміну між державними інституціями в умовах воєнного стану дозволяє констатувати наявність базової нормативно-правової основи для забезпечення такої взаємодії, проте вона потребує суттєвого вдосконалення з урахуванням викликів воєнного часу. Аналіз трьох постанов Кабінету Міністрів України засвідчив, що незважаючи на специфіку різних сфер державного управління, існують спільні елементи правового регулювання: чітке визначення суб'єктів обміну, використання захищених систем електронної взаємодії («Трембіта», «Аркан»), встановлення переліку даних для обміну та вимог щодо їх захисту. Водночас виявлено проблемні аспекти, пов'язані з розмежуванням видів інформації з обмеженим доступом, забезпеченням балансу між оперативністю передачі даних та їх безпекою, а також протидією кіберзагрозам.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 48. ст. 650.
2. Петров Є.В. Інформація як об'єкт правовідносин. *Вісник Національного університету внутрішніх справ*. Харків: Спецвип. 2001. С. 249–252.
3. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 р. № 2939-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 32. ст. 314.
4. Малімон В.І., Онищук С.В. Доступ до публічної інформації. Івано-Франківськ: Місто НВ. 2012. 88 с.
5. Бондарь О.В. Поняття та класифікація публічної інформації як об'єкта адміністративно-правового регулювання. *Наукові записки*. Серія: Право. Вип. 15. 2023. С. 85–91.
6. Сковрон І.А., Купчак М.Я. Податкова інформація з обмеженим доступом. URL: <https://surl.li/jjzumk> (дата звернення: 22.07.2025).
7. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Жашківської районної ради Черкаської області щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України від 20.01.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12#Text> (дата звернення: 22.07.2025).
8. Цилина М.М. Сучасні технології захисту й опрацювання конфіденційної докуметної інформації в організаціях і установах різних форм власності. *Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія*. 2021. № 4. С. 15–23.
9. Вітер М., Сендзюк М., Тищенко О. Інформаційна взаємодія державних органів у системі управління державними фінансами. *Світ фінансів*. 2014. № 2. С. 28–32.
10. Про затвердження Порядку обміну інформацією між Державною податковою службою України, Пенсійним фондом України, Державним центром зайнятості та іншими органами виконавчої влади: Постанова Кабінету Міністрів України № 49-1 від 20 лист. 2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z2139-23#Text> (дата звернення: 22.07.2025).
11. Про затвердження Порядку обміну інформацією між Міністерством фінансів України та Міністерством соціальної політики України для здійснення верифікації та моніторингу державних виплат: наказ Міністерства фінансів України та Міністерства соціальної політики України № 56/83 від 09 лют. 2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0251-22> (дата звернення: 22.07.2025).
12. Про затвердження Порядку обміну інформацією між Державною прикордонною службою, Державною податковою службою, Державною митною службою та суб'єктами господарювання, що мають дозволи на відкриття та експлуатацію магазинів безмитної торгівлі, щодо реквізитів паспортних документів громадян – покупців алкогольних напоїв та тютюнових виробів у магазинах безмитної торгівлі: постанова Кабінету Міністрів України № 55 від 19 січ. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-2024-%D0%BF#Text> (дата звернення: 22.07.2025).
13. Богоніс А. Вплив цифровізації на забезпечення інформаційної безпеки: нові загрози в системі державного управління. Механізми державного управління. *Теоретичні та прикладні питання державотворення*. № 31. С. 31–37.